

VARGA SZILVESZTER KÉT VERSE

A KORTÁRSAKHOZ

Az eső után lábra kapott a csicsóka
Házunk háta mögött. Róka Pista,
Ki a cserepeket is elitta,
Délutánonként az édes gumókat
Majszolgatva dudorászott. A félnótás
Végül a macskamászóra akasztotta
Magát, a tűnődő-kérődző költészetet
Így ragadva torkon. Elfújta alatta
A szél. Bolond, ki nem hallja,
Kukurikú, a gyász-csontzenét, mert
Azóta a hang értelem nélkül létezik,
Mint éppilyenség-ornamentika.
Kilátszik a sovány tető bordája,
Meztelen kéménymellek merednek
Paráznán az égre, fekete tejük
Az idő már kiszopta. Az ujj-
Hegyekben érzékletek bizseregnek,
Prűden gondolkod rád, szitakötő-
Szárny-esztétika, szorgalmasan be-
Ázik a padlás és a világösszhangharmónia.
Szaporodnak a lavórcsörgést fölélkesítő
Logikai struktúrák, vér rázza
A szívemet, és fogy az ital. A
Metafizikus megismerés tanúságára
Buzgón zuhanyoz a pogány természet
Zápóra. Az égi kuncogás pusztát
Betöltő hangja fültől fülig hasad,
És nő, csak nő, növekszik a csicsóka.

ALBÉRLET

Történelmi hulla néz rám
albérleti szobám faláról,
de nem vádol,
és nem ugraszt haptákba
a szújárta esküvői ágyból.
Néma fétis ő már,
a tapéta egy-egy rózsacsokra
virág a képsírba temetkezett,
pálmaemlékű halottra.
Párja, a lomha,
konyhafekvésű házinéni,
kinek hajában botladozik
a fésű, mint fejében az
emlékezet: négy éve több
vagy negyven, hat
deszka között
elhagyta a szeretet.